

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2889* כא באב תשפ"ה * 15 באוגוסט 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

סתם נזכרתי

1. מערכת גליפולי - בזמן מלחמת העולם הראשונה הכוחות הבריטיים ניסו לפלוש לחוף גליפולי שבאימפריה העות'מאנית, במטרה לפתוח נתיב אספקה ימי לרוסיה שנמליה בים השחור היו נתונים תחת סגר מאז כניסת טורקיה למלחמה.

2. הניסיון כשל והותיר 113,350 חיילים הרוגים ו-230,305 פצועים משני הצדדים. 46,909 מההרוגים היו בריטים, אוסטרלים, ניו זילנדים, קנדים והודים. כמו כן נהרגו 9,798 צרפתים. בסך הכול איבדו מדינות ההסכמה כ-56,707 איש. מן הצד העות'מאני נהרגו 56,643 איש.

3. וילפרד אוון היה אחד מהמשוררים והסופרים שלחמו במלחמת העולם הראשונה ומחו כנגדה, והיו קול אנטי מלחמתי חשוב וראשוני בתרבות האנושית.

אוון, היה בין הקצינים שזכו - בניגוד לחיילים פשוטים כמו המשורר אייזיק רוזנברג - לקבל טיפול רפואי להלם הקרב בו לקו. במהלך מלחמת העולם הראשונה הרשויות באנגליה נאלצו להתמודד עם תופעה זו של הלם קרב, שהוגדרה כחדשה. אוון נפגש עם המשורר סיגפריד ששון בבית חולים בו טופל בהלם הקרב, והכיר דרכו גם את רוברט גרייבס, משורר וסופר אנגלי שפעל נגד המלחמה. שיריו המפורסמים של אוון מוחים בחריפות כנגד המוות המיותר של אנשים צעירים במלחמה.

5. הנשק והנער | וילפרד אוון

תן לנער לנסות את כידון הלהב
כמה קרה היא הפלדה, נלהבת, רעבה לדם
בכל הזדון והעצב, בבזק מטריף
נשלפת בחדות, רעבה לבשר
הרשה לו ללטף את מוליכי הכדור העזרים
משתוקקים להתחפר בלבם של נערים
תן לו מחסניות כדורים מלטשים כשיני אבץ
חדים בחדות היגון והמות.
הן שנינו לצחוק נועדו ולנגיסת תפוח

כי אין טפריס מאַחורי אַצפּעוּתיו הגמישות
וְאַלְהִים לֹא יִצְמִיחַ אוֹתָם בְּעֶקְבִּיו
גַּם לֹא קֶרְנִים בְּעֵבִי תִלְתְּלִיו.

תרגום: טובה נווה

6. הסרט גליפולי של פיטר ויר, ומל גיבסון הצעיר נוחת על החוף עם החיילים האוסטרלים היום לפני מאה ועשר שנים בערך. לכבודם סטפן האוזר מנגן את האדג'יו של אלבינוני שמשתלב בסרט גליפולי בזמן הנחיתה של האוסטרלים על החוף. צעירים אוסטרלים תמימים שבאו מאוסטרליה הרחוקה כדי לשמש בשר תותחים ולמות צעירים. אצלנו קוראים לזה "הותר לפרסום." האדג'יו - האוזר

https://www.youtube.com/watch?v=kn1gcjuhlhg&list=RDkn1gcjuhlhg&start_radio=1

קיצור תולדות חיינו בין שני "לך לך" אחד פותח דרך. אחד סוגר אותה.

1. אִיְהִי אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהָאֵלִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם; וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנְנִי. בַּיּוֹם הַהוּא קָח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּתָּ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּצְרַיִם; וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אֹמַר אֵלַי. (בראשית כב)

2. אברהם לומד בדרך הקשה שבחיים הכול קורה בפעם הראשונה כדרמה גדולה, ובפעם השנייה כפרודיה מבעיתה. כשאלוהים אומר לו "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּצְרַיִם" זוהי פרודיה אכזרית על "לך לך מארצך וממולדתך אל הארץ אשר אראך...". מרתק לגלות פעם אחר פעם איך משפט עם אותן מילים נשמע אחרת בקונטקסט אחר. כלומר לגלות שבאופן מאוד שרירותי ההקשר הוא שקובע את המשמעות.

3. הֶלֶךְ לֶךְ הָרָאשׁוֹן, פּוֹתַח אֶת הָאוֹפֶק, הוּא מֵלֵא תְקוּוּהָ לַחַיִּים חֲדָשִׁים אִי שֵׁם מַעֲבֵר לַקִּשְׁתִּי. הֶלֶךְ לֶךְ הַשֵּׁנִי הוּא אִיוֹם וְנוֹרָא. הוּא קֶץ כָּל הַקִּיצִים. הַהֶפֶךְ מִכָּל תְּקוּוּהָ אִפְשָׁרִית, הוּא סוֹפָה שֶׁל דֶּרֶךְ שֶׁהִתְחִילָה אִי שֵׁם לִפְנֵי הָרַבָּה שְׁנִים בָּאוּר כְּשֵׁדִים.

4. הַתֵּנ"ךְ מִמַּעַט לִפְרֹט אִם בְּכָלֵל מָה חֹשׁ יִצְחָק בִּלְכָתוֹ עִם אֲבִיו הַנּוֹרָא מֵהֶלֶךְ שְׁלוֹשֶׁת יָמִים אֵל סוֹפּוֹ כִּשְׁהוּא סוֹחֵב אֶת הָעֲצִים לַעֲקֵדְתּוֹ שְׁלוֹ, אֲוִלִי כִפִּיצוֹ עַל כֶּךָ שִׁישְׁמַעֲאֵל אַחִיו הוֹשִׁלָךְ אֵל מִתַּחַת לִשְׁיָחִים הָרַחֵק מַעֲיֵנו שֶׁל אֲבִיו אֲבָרָהָם שִׁסְמַךְ כָּל כֶּךָ עַל אֱלוֹהֵיו וְעַל הַבִּטְחָתּוֹ. הַתֵּלְמוּד מִתְאַמֵּץ לִמְלֵא אֶת הַחוֹסֵר הַזֶּה.

5. אֶךְ רִגַע אֶחָד קָצֵר לִפְנֵי שֶׁאֲבָרָהָם הוֹלֵךְ מֵהֶלֶךְ שְׁלוֹשֶׁת יָמִים עִם בְּנוֹ יִצְחָק כִּדִּי לַהֲעֵלּוֹתוֹ לַעֲוִלָה בָּאֶרֶץ הַמּוֹרִיָּה עַל אֶחָד הָהָרִים. בּוֹאוּ וְנִזְכּוֹר אֶת בְּתוֹ נְטוּלַת הַשֵּׁם שֶׁל יִפְתָּח הַגִּלְעָדִי, הָאָדָם הַיְחִידִי בַתֵּנ"ךְ שֶׁהָרוּיָח בִּיּוֹשֵׁר אֶת הַכִּינּוֹי "בְּנִזְוֶנָה", שֶׁשָּׁחַט אֶת בְּתוֹ עַל אֶחָד הָהָרִים כִּדִּי לַקִּיִּים אֶת נִדְרוֹ הָאִיוֹם, וְלֹא קָרָא אֱלֹוֵי הַמִּלְאָךְ. כִּי בְנוֹת בַּתֵּנ"ךְ תִּמִּיד הָיוּ צִיּוֹד מִתְכַּלָּה.

6. וְאִם נִתְבּוֹן הַיֵּטִב נִגְלָה שֶׁמָּה שֶׁקוֹרָה לָנוּ כֹּאֵן בָּאֶרֶץ חֲמַדַּת אֲבוֹת הוּא, שֶׁאֲנַחְנוּ מִמַּמְשִׁים בַּעֲצָם חִיִּינוּ בְּאוֹפֵן אֲכָזְרִי בִּיּוֹתֵר אֶת הַמוֹדֵל הָאֲרוּר שְׁבִנָּה אֱלוֹהִים לֵאֲבָרָהָם. הַתַּחֲלָנוּ מִלֵּאִי הַתִּלְהָבוֹת בִּלְךְ לֶךְ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ, רַק כִּדִּי לַהֲיוֹת מוֹקֵרִים עַל מִזְבַּח הַמּוֹלַדַּת הַתּוֹבַעֲנִי לֵאֵין קֶץ. לְדַאֲבוֹן הַלֵּב כֹּאֵן אֲצִלָּנוּ זֶהוּ מַחֲזָה מְאֹד שְׁכִיחַ שְׁאִימָהוֹת וְאֲבוֹת קוֹבְרִים אֶת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם שֶׁנִּפְּלוּ בִּקְרֵב כִּלְשָׁהוּ בַּמָּקוֹם לַהֶפֶךְ. וְכָלֵל שֶׁהַזְמַן חוֹלֵף וּמִתְרַחֵק מֵהֶלֶךְ לֶךְ הָרָאשׁוֹן, כְּמוֹת הַקּוֹרְבָנוֹת רַק הוֹלֶכֶת וְגִדְלָה בְּאוֹפֵן אֲקִסְפוֹנְנִצִּיאֵלִי מַחֲרִיד, מִדְּכָא וְחוֹסֵר תַּכְלִית.

7. פֶּחַד יִצְחָק

דוֹמָה שְׁתִּמִּיד הֵיְתָה
בִּינֵיהֶם מֵאֲכָלָת.
הָאֵב הַגָּדוֹל שֶׁהֶלֶךְ
מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתּוֹ
אֵל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמִּיד
יִלְכוּ מִמֶּנָּה בְּנָיו.

שָׁרָה תַּעֲקֵב
בְּעֵינֵיהֶם קִשּׁוֹת וּמִרוֹת
אַחַר הַחֲמוּרִים הַנֶּעְלָמִים
לֹאֵט מֵאַחֲרֵי הָעֵקוֹל,
וְשִׁנֵּי נְעָרִים הוֹלְכִים בְּמֵאֶסֶף
וּמִתְקַצְרִים עַל קוֹ הָהָר.

כל זה עוד לפני
שפאולו אוצ'לו המציא
את הפרספקטיבה.

הוא היה מציר אותם כה:
ישיש שרירי מרשע למראה
עוטה גלימה לבנה
(מקפיד על הקפלים במקום הנכון)
אוחז ביד קשה את
ידו הרפויה של הילד
וידו האחרת מלטפת
את חמוקי המאכלת.
אחריהם החמורים
שפס של זעה מתאדה
מגבם אל תוך עצי המוקד.

ושני נערים מדשדשים
באפלולית הרקע המתעפר
להעיד את עקבות
צער העתיד לבוא
שדומה תמיד היה ביניהם
מאפל את ההבטחה.

פאולו אוצ'לו יפסע אז לאחור
יפשט זרועו כשאגודלו
זקור לפניו,
יצמצם עיניו לשני סדקים
צרים כמאכלת
ובאבחה חדה של מכחולו
יציר מעליהם את
פחד יצחק.

פינת הקריקטורה השבועית: מה זה האפליה הזאת?

הערכת מצב //

הרוח לא נושבת
 הזמן לא עובר
 המלחמה לא מתקדמת
 הקפה לא מעורר
 החמאס לא נכנע
 החטופים לא חוזרים
 הבקר לא טוב
 הלמודים לא מלמדים
 השיחות לא זורמות
 הוכחים לא מועילים
 החדשות לא מחדשות
 החיים לא חיים
 החילים לא בבית
 הבית לא אותו דבר
 העתיד לא ברור
 העצב לא נגמר.

• צרויה להב – זיכרונות אישיים תוך כדי הופעה

אקדים ואומר, שבשבילי צרויה להב, היא בראש ובראשונה, אבל לא רק, אחותה של שרה חופרי, שאתה עבדתי שנים רבות ב"עמק החולה".

חום יולי אוגוסט לוהט בחוץ. בפנים המזגן מקפיא. ישבתי מול הבמה במרכז המבקרים של אגמון החולה, היה זה המופע האחרון לקיץ תשפ"ה מטעם "קהילה בקשר" של עמותת ותיקי הגליל. ישבתי בשורה השנייה בצד ימין (דודו פלמה, בחכמה, ישב באמצע השורה הראשונה), צרויה להב ישבה על הבמה בצד השמאלי, ולפעמים התקשיתי לראות אותה היטב. אבל זה לא מנע ממני הנאה צרופה מהמופע של ההרכב הצעיר שניגן ושר עם צרויה משירה.

הקשבתי קשב רב, בלעתי בעיניי את כל ארבעת משתתפי ההרכב המיוחד הזה, וחשתי איך הזיכרונות מציפים אותי...

עליזה חופרי: כשצרויה הייתה בת עשר, הגעתי לכפר הנשיא להיות מורה של כתת "עופר". כעבור ימים ספורים נסעתי לאיילת השחר לפגוש את המורים של בית הספר "מבוא הגליל", שמלמדים את הכתה המקבילה. המורה הראשונה שפגשתי הייתה עליזה חופרי אימן של צרויה ושל שרה (חופרי-אפלל). עליזה הייתה המורה לתנ"ך. ייתכן שדברנו גם על הוראת התנ"ך, ייתכן, אינני זוכרת, אבל דבריה של עליזה על הקריעה מקיבוצה בית-השיטה בגלל הפילוג דקרו את ליבי. העצב, האבל, היו טריים ועמוקים. אני, השומעת, הייתי אדם זר, ילדה בת 19 בסך הכל, מה לה ולי? ובכל זאת היא מיד שפכה בפני את ליבה.

היה לי ברור, שלא רק אלי היא שפכה את ליבה.

כעבור שנים, כשיצא לאור ספרה של עמיה ליבליך "קיבוץ מקום" על בית השיטה ועל הפילוג. מיד קניתי אותו וקראתי בו. הספר היה מבוסס על ראיונות עומק שליבליך קיימה עם חברים וחברות מבית השיטה ("מקום"), וגם עם חברים שהגיעו מ"מקום" ל"אדמה" (השם שליבליך נתנה לאיילת השחר). הספר הפך להיות רב מכר, בעיקר ברחבי התנועה הקיבוצית, ועמיה ליבליך נסעה בכל רחבי הארץ לפגישות עם קוראים בקיבוצים. אריה שלי, אומר תמיד, שהקריאה בספר שינתה את חייו, אבל זה נושא לטור אחר. ואני, כשהתחלתי

לקרוא את הריאיון עם "שושנה", מיד שמעתי באזני רוחי את עליזה כואבת באוזניי, 23 שנים קודם לכן את כאב העקירה מבית השיטה.

לא הייתי חייבת לשאול את שרה חופרי אם שושנה היא עליזה, אבל שרה אישרה.

אני זכרתי את עליזה חופרי עם שיער אסוף מעל הקדקוד, בתמונות שראיתי את המשוררת והמוזיקאית צרויה להב (אף שלא פגשתי בה אישית) התרשמתי מהשיער הארוך השופע אל כתפיה. והנה, היום, על הבמה באגמון החולה יושבת צרויה להב, ששערה הלבן אסוף על קדקודה. אני מסתכלת, וחושבת על עליזה.

אריאל הירשפלד.

(עדיין על צרויה להב). היא סיפרה שפרופסור אריאל הירשפלד כתב את המבוא לספר שירה. כבוד גדול!

הירשפלד הוא המרצה הנערץ עלי בתחומי הספרות העברית והכללית, יחד עם הספקטרום הרחב של כל הנעלה והראוי בתרבות הקלאסית והמודרנית. גם את הירשפלד לא פגשתי פנים אל פנים מעולם, אבל אני יודעת שהוא מתגורר ברחוב עמק רפאים במושבה הגרמנית בירושלים. צרויה אמרה שהוא שכן שלה, כלומר, היא גרה במושבה הגרמנית.

כשהגעתי לכפר הנשיא, וכשמיד לאחר מכן פגשתי את עליזה חופרי, הגעתי מהמושבה הגרמנית בירושלים. לו הייתה משפחתי נשארת שם, לו אני נשארת בשכונה היפהפייה הזאת, יכולתי להיות שכנה של צרויה להב.

שאול בסר

בהרכב ששר וליווה את שירה של צרויה להב, ניגן על הפסנתר שאול בסר. לא הכרתי ולא ידעתי, אבל השם בסר צלצל מוכר. גדליה בסר, בעלה של השחקנית ליאורה ריבלין. מיד "גיגלתי" את שמו, ומצאתי שאכן, שאול הוא בנם של ליאורה ריבלין ושל גדליה בסר.

כשעוד הייתי במושבה הגרמנית בירושלים, ראיתי את ליאורה ריבלין בתיאטרון. אחר כך ראיתי אותה עוד פעמים רבות בטלוויזיה וגם בקולנוע. אבל אז, כשעוד הייתי במושבה הגרמנית וראיתי את ההצגה "חזיונותיה של סימון משאר" מאת

ברטולד ברכט, השחקנית ליאורה ריבלין הייתה בת 12! כבר אז, מעל בימת קולנוע "אדיסון" הזכור לטוב, ידעתי שזכיתי לראות שחקנית גדולה.

And the rest is history

לא כתבתי כאן אף מילה על השירים הנפלאים ששמענו בבוקר זה, אמנם הקשבתי בריכוז, אבל חלק גדול מהריכוז נדד לזיכרונות האישיים שלי.

שבת שלום, קוראים יקרים. ושוב, גם השבוע נזעק את הכאב על החטופים במנהרות ברצועת עזה, ונתפלל, נתפלל ונתפלל לשובם במהרה.

תמר וולפין

ברוכים הבאים למשפחת קרוקובר: ארז (40), שמילה (38), עמית (12), נרי (8), נטע (2) וכלבה מתוקה, "נגרה" בת 14.

חברי קיבוץ שבונים בהרחבה ועברו השבוע לגור בקיבוץ.

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זְכָרָם בָּרוּךְ

איזי דיבון ז"ל - (21/3/1989 - 29/6/1922)

איזי אף הוא מחברת המייסדים שלנו. הגיע לכפר הנשיא דרך: קובנטרי שבאנגליה, הבונים במנצ'סטר, הכשרה בגווי-ליז, מרכז הבונים בלונדון ומשם אלינו כאן.

איזי, איש אדמה מובהק ועובד מסור. איזי ייזכר בעיקר בתקופת ניהול ענף החולה (חלסה) שם הגענו כולנו בעיקר בימי הגיוסים לאיסוף תפוחי אדמה. איזי גם עבר תקופה של ריכוז המשק, תמחירן ואחראי לביטוח. כל אלה ניתב בעזרת ידע מתמטי גבוה במיוחד. בנוסף לכל אלה, איזי הינו גם אב למשפחה וסב לנכדים רבים. משפחה גדולה ועניפה שחלקם חיים כאן במקום.

<https://khbbm1.wixsite.com/1989-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

ד"ש מהגולה

קהילה יקרה,
הנה חלפה שנה שלמה (לא יאומן) מאז שארזנו את מטלטלינו,
נפרדנו מהמשפחה, מהבית ומהקיבוץ ויצאנו להרפתקה
משפחתית בארה"ב.

זאת הייתה שנה לא פשוטה עם המון געגועים, התמודדויות ולמידה של תרבות
חדשה. חשבנו שנסתגל בקלות וגילינו שישנם מלא ניואנסים תרבותיים שהיינו צריכים
ללמוד ועדיין מתקשים להתרגל אליהם. את חלקם אנו 'סובלים' בלית ברירה ואת
חלקם היינו שמחים להביא איתנו לישראל כשנחזור.

האתגר הגדול הוא כמובן הילדים שהגיעו לכאן ללא שפה ורק רצו לחזור הביתה,
למוכר והידוע.
לצד האתגרים שהיו (ועדיין) ישנם גם המון טיולים נהדרים וזמן משפחתי מזוקק.

יש לנו הזדמנות להתבונן על החיים שלנו בישראל טיפה מהצד. זאת התבוננות
מורכבת, קשה לראות את כל מה שקורה בארץ... המרחק מייצר המון געגוע והערכה
לחיים בישראל וגם תחושה של חוסר אונים ואשמה שמלווים את החוויה שלנו כאן.

כמו שרובכם יודעים, הגענו לכאן כחלק משליחות של הסוכנות היהודית, במטרה
לחבר את הקהילות היהודיות בעולם לישראל. ככל שהמלחמה מתמשכת והביקורת
על ישראל הולכת וגדלה, המשימה שלנו הופכת למורכבת במיוחד, אבל גם למאתגרת
ונתנת תחושה של משמעות. בנוסף, אנחנו זוכים להכיר יהדות אחרת, עשירה,
פלורליסטית, שאנו כישראלים יכולים ללמוד ממנה הרבה.

על אף שמאז שהגענו לקיבוץ, ידענו, כמעט מיד, שבכפר הנשיא נבנה את ביתנו ואת
חיינו, ההסתכלות ממרחק ומפרספקטיבה אחרת רק חידדה לנו את הבחירה. ארה"ב
מלאה במרחבים מדהימים ובחוויות ייחודיות, אבל כגודלה כך גם תחושת הבדידות
והמאמץ העצום שצריך להשקיע על מנת ליצור קשרים חברתיים וקהילה.

אנו מרגישים ברי מזל כי הגענו לקהילה יהודית וישראלית חמה ועוטפת שנותנת לנו
תחושה של קהילה אך עדיין חסר לנו המפגש הספונטני, היום יומי והטבעי שיש לנו
בקיבוץ.

בהזדמנות זו רוצים להודות לכל הכותבים ב"דברי הכפר" ולעורכת הנהדרת דורית
צחור, אנחנו קוראים באדיקות בכל שבוע את העלון ומרגישים קרובים.
נראה עוד כשנה בשבילי הקיבוץ.
מתגעגעים מאוד ושולחים חיבוק גדול.

משפחת שמואלי

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 679 ימים בשבי

**רום
ברסלבסקי**

בן 21, נחטף ממסיבת הנובה ברעים

עדיין בעזה

רום היה במסיבה ברעים ביום המתקפה, שם עבד באבטחה. לאחר שנחטף, הגיעו למשפחתו עדויות רבות על הגבורה שגילה ב-7 באוקטובר, כשעזר לאנשים להימלט מהמחבלים. "באתי להעביר מסר חד וברור: המשימה שלנו תושלם רק כשכל החטופים יחזרו הביתה. רוֹם נחטף כשחילץ אנשים מהתופת, הוא הפגין אומץ וגבורה מעבר לכל דמיון, הוא הציל חיים תוך כדי סיכון חייו, ועכשיו תורנו להציל אותו. איך ייתכן שמי שהקריב את עצמו למען אחרים לא נחשב הומניטרי?", אמר אביו, אופיר, וסיפר כי אחת הבנות שרום הציל העידה כי הוא נורה בידי.

"אני רוצה להגיד לרום, אתה גיבור, אנחנו אוהבים אותך ואיתך", האב ביקש להעביר מסר לבנו, "אנחנו נילחם עד טיפת הדם האחרונה שלנו".

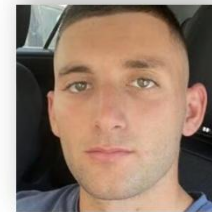
רון אנגל

בן 54 מניר עוז, נחטף מניר עוז

נרצח בשבי

עדיין בעזה

במשך כחודשיים לא היה ידוע מה מצבו של רון, צלם, מתנדב במד"א וחובב אופנועים. רק בתחילת דצמבר 2023, ארבעה ימים אחרי שאשתו קרינה ובנותיהם מיקה ויוכל שוחררו בעסקת החטופים, עודכנה המשפחה שהוא נרצח בשבי חמאס. למשפחה בן נוסף – טום

מתן אנגרסט

בן 22 מקרית ביאליק, נחטף מנחל עוז

עדיין בעזה

מתן, לוחם שריון, נחטף בעודו פצוע ומחוסר הכרה. הוא היה בטנק של איתי חן ודניאל פרץ, שנפלו ב-7 באוקטובר וגופותיהם נחטפו לרצועה. איתם היה גם תומר ליבוביץ, שנפל בקרבות.

האם ענת אנגרסט חשפה ביולי 2024 בעצרת בכיכר החטופים שקיבלה אות חיים מבנה בסרטון שאותר ברצועת עזה. בהקלטה הוא פונה לראש הממשלה נתניהו בסרטון שצולם בשבי בדברים שככל הנראה הוכתבו לו: "נתניהו, אתה חייב, חייב לעשות את ההחלפה הזו בין האסירים בישראל לאסירים פה. אני מאוד רוצה לראות את המשפחה והחברים שלי. זה מאוד חשוב. אני חושב שאתה מסוגל לזה, צריך לרצות, אבל אני סומך עליך. אתה יכול לעשות את זה ומקווה שכמה שיותר בקרוב".

משפחתו וחבריו מספרים שמתן אוהב כדורגל, חדר כושר ולשחק סוני. יש לו שלושה אחים - עדי (18), אופיר (16) ורועי (9). זמן קצר לפני שנחטף הוא קיבל תעודת הצטיינות של מפקד חטיבה 7.

שירי מלחמת חרבות ברזל

לתמיד

מילים: עטרה אוריה
לחן: אריאל טוכמן ועטרה אוריה

אוריה השיקה את 'לתמיד', שיר וקליפ בהפקה מיוחדת של משטרת ישראל להנצחת גבורת השוטרים ולוחמי משמר הגבול שעמדו כחומה בצורה והגנו בגופם על יישובי עוטף עזה וערי הדרום ב-7 באוקטובר

הנה שוב מגיע ערב	סיבובים בכל העיר
שוב השקט	נגמר לי האוויר
מכסה את כל העיר	ולא מצאתי לי תשובות
לא עוצם עיניים	אני לא אוותר
ובינתיים אני לא נרדם.	אני לא ויתרתי אף פעם.
סיבובים בעיר	אז אם יש אש אני אגיע
נגמר לי האוויר	אני תמיד אקפוץ ראשון
ולא מצאתי לי מקום	ואז אחטוף את הקליע
אני לא אוותר	אני לא יודע לעצור
עד שתחזיקי לי ת'יד.	
כי אם יש אש אני מגיע,	איך כל הזמן הזה
אני תמיד קופץ ראשון.	אני חיכיתי לסימן
ואז חוטף את הקליע,	שמישהו יעבור יציל אותי
אני לא יודע לעצור.	תראי אותי עכשיו אני נשרף מגעגוע
	ונשאר לי להציל רק את עצמי.
איך כל הזמן הזה	רצים לאש בלי להודיע
אני חיכיתי לסימן	כאילו אין מה להפסיד
שמישהו יעבור יציל אותי	ואז חוטפים את הקליע
תראי אותי עכשיו אני נשרף מגעגוע	אני שלך
ונשאר לי להציל רק את עצמי.	זה לתמיד.

הנה שוב מגיע עצב
שוב הגשם
מתרסק על הבתים
שכחנו מי אנחנו
מאיפה באנו
לאן עכשיו?

15.8 שרון מזרחי

דור מעין

16.8 איילת מרום

נטע לינטון

17.8 לידיה משורר

עומר יצחקי

18.8 שרה מרקוסון

19.8 עדי פרנק

רואי איילון

20.8 ניתאי קורן

ארז גדיה

21.8 אורי עוזיאל

אהי אלף

שי עמר

סיפור לשבת

בחיים לא חשבתי שתלמיד יעשה לי דבר כזה.....

זה היה השיעור הראשון בהיסטוריה בנושא השואה.

מבחינתי שיעור טוב הוא הופעה, אני האמן, התלמידים "רכשו כרטיס" לכן אני חייב להיות הכי טוב שלי, אין תלמיד שלא יבין את החומר!

מעבר לתלמידים שהיו חייבים להגיע, הגיעו לצפות בשיעור כמה תלמידים מכיתה י"ב על אף שסיימו עם הבגרות הזו. בדרך כלל לשיעורים שלי מגיעים עוד צופים שאני מושך מהמסדרון במקום שישבו בחוץ. 40, 60 תלמידים, כמה שיותר, יותר טוב.

לפעמים הם באים בשביל לראות אותי מופיע "בואו ניכנס ללירון יהיו צחוקים". אם לומר את האמת ברוב המקרים הם באים כי יש ילדה נחמדה בכיתה והשיעור שלי הוא הזדמנות להתחיל איתה.

השיעור מתחיל, כולם קשובים, אני מלמד מהבטן, עומד על השולחן ומדגים בדיוק איך היטלר השפיע על המוני גרמנים "הופעה" מעולה עד כאן.

רק ילד אחד בסוף הכיתה לא מפסיק להפריע.

צועק, צוחק, מקלל בלי סוף, רב עם כל מי שמנסה להקשיב.

חייב לומר בצניעות שבדרך כלל בשיעורים שלי דממה. ניתן לשמוע את הציפורים בחוץ כשאני מלמד.

בשלב זה האגו שלי נכנס לפעולה, בתוכי מלחמת עולם בשאלה איך להגיב, אני אף פעם לא מעניש.

אם לומר את האמת אני קצת נעלב וחושב לעצמי למה הוא עושה לי את זה?! אני כל כך אוהב אותו וכל כך עזרתי לו. הוא מחרב לי את השיעור! אני עכשיו מעיף אותו מהכיתה שכולם יראו שאני לא עוד מורה. לי אף אחד לא מפריע!

קראתי לעברו בקול הכי סמכותי שהצלחתי לגייס, קח את הדברים וצא מהכיתה, עכשיו! הוא קם והתחיל לצעוד לעבר הדלת, המבט שלו התחלף. לפתע הוא נראה לי כבוי ועצוב, בדיוק המבט הזה שבגללו באתי לעשות חינוך. משהו בי אמר לי שלמרות הכל אני צריך לחזור בי, אסור לי להוציא אותו מהכיתה, בטח לא ככה מול התלמידים הרבים. שניה לפני שפתח את הדלת ויצא החלטתי, "בוא, בוא כנס שב לידי, סליחה שכעסתי, אתה לא צריך לצאת מהכיתה.

התיישב בשולחן לידי עם פנים מבוישות ולא הוציא מילה מהפה עד סוף השיעור.

בסיום השיעור חיבקתי אותו, "למה אתה מפריע לי? אתה יודע כמה אני אוהב אותך!"

הוא מביט אלי ובלי למצמצץ "לירון רע לי, רע לי!" אתה יודע כמה זה קשה לחיות כך אחרי המוות של אבא שלי, אתה יודע כמה אני מרגיש לבד, ריק, נטוש?" הפרעתי לך רק כי רציתי שתהיה עסוק בי!"

המילים שלו היו כמו חץ ישר ללב שלי. חיבקתי אותו במשך מספר דקות, אמרתי לו כמה אני אוהב אותו וכמה אני מעריך אותו וכמה אני גאה בו על העזרה לאמא עם האח הקטן מאוד שנשאר יתום מאב, כמה זה לא מובן מאליו בכלל שהוא מגיע לבית הספר ואפילו מנסה ללמוד לפעמים. הוא ביקש שאסלח לו, אני האחרון שהוא רצה להפריע לו או לפגוע בו. בגרון חנוק אמרתי "אבא שלך אני לעולם לא אצליח להיות, אני רק מתחנן אליך שתפנה אלי בכל פעם שאתה מרגיש צורך, בחיים לא תצא משום שיעור שלי! אני אוהב אותך, אתה יקר לי!"

הסיפור התרחש לפני כמה שנים אך רלוונטי מתמיד, מסתובבים ביננו יתומים רבים מהמלחמה הארוכה הזו, אנו כחברה חייבים להיות רגישים ומחבקים.

